

bliver mindre, jo større indskudssummen er. Hvis der f. eks. ved en hestevæddeløbsbane, hvor der af indskudssummen tilfalder spillerne 64 pct., er en omsætning på 130 000 kr., går 64 pct. heraf eller 83 200 kr. til spillerne og 23 pct. eller 29 900 kr. til totalisatorafgift, rest til foreningen 16 900 kr. Er omsætningen 140 000 kr., går 64 pct. eller 89 600 kr. til spillerne og 24 pct. eller 33 600 kr. til totalisatorafgift, rest til foreningen 16 800 kr.

Det er fra de vedkommende foreningers side med styrke gjort gældende, at deres økonomiske forhold ikke mindst som følge af den stedfundne stigning af udgifterne til banernes drift og løbenes afholdelse er blevet forringet i en sådan grad, at en ændring af afgiftsreglerne er påtrængende nødvendig.

Som følge af det forannævnte foreslår man i § 2, stk. 2, at der for beregningen af afgiften fastsættes en glidende skala. Af hensyn til de væddeløbsbaner, hvor totalisatoromsætningen er af mindre omfang, er det fundet påkrævet, at der fastsættes en lavere begyndelsesprocent for afgiften end efter de nugældende regler.

For sæsonen 1949, hvor det samlede totalisatorindskud har udgjort godt 39 mill. kr., har totalisatorafgiften andraget ialt 8,8 mill. kr., hvoraf statens andel udgør 8,1 mill. kr. Hvis de nu foreslåede regler havde været gældende, ville afgiften have andraget 7,7 mill. kr., hvoraf statens andel ville udgøre 7,1 mill. kr.

Med hensyn til de enkelte paragraffer i lovforslaget bemærkes følgende:

Til § 2.

Efter de nugældende regler tilfalder den del af afgiftsbeløbet, der svarer til 5 pct. af indskudssummen, udelt statskassen. Af den øvrige del af afgiftsbeløbet afgiver statskassen $\frac{1}{10}$ til vedkommende amts- eller købstadkommune. Det foreslås, at der til kommunerne skal afgives 8 pct. af det samlede afgiftsbeløb, hvilket forholds-mæssigt på det nærmeste vil svare til, hvad kommunerne efter den nugældende beregningsmåde oppebærer.

Til § 3.

Til stk. 1. I den nugældende totalisatorlov findes der ingen regel om, hvor stor en del af indskudssummen der skal anvendes til gevinster til spillerne. Afgørelsen heraf har været overladt de enkelte væddeløbsforeninger; det findes naturligt, at spillernes andel slås fast i selve loven.

Forinden loven af 15. marts 1947 var forholdet det, at der af indskudssummen an-

vendtes 70 pct. til gevinster, for hestevæddeløbsbanernes vedkommende dog kun 69 pct. Efter fremkomsten af den nævnte lov, hvorved som ovenfor anført afgiften forhøjedes med 5 pct. af indskudssummen, blev de beløb af indskudssummen, der anvendtes til gevinster til spillerne, af foreningerne nedsat til henholdsvis 65 pct. og 64 pct. En forhøjelse af disse procenter gennem en yderligere nedsættelse af afgiften til det offentlige end foreslået findes der ikke at være anledning til. Formålet med den ved nærværende lovforslag foreslåede nedsættelse af afgiften til det offentlige har været at yde væddeløbsforeningerne økonomisk støtte derigennem, at den del af indskudssummen, som det offentlige gennem afgiftsnedsættelsen giver afkald på, tilfalder foreningerne.

At der ved hestevæddeløbene kun går 64 pct. af indskudssummerne til spillerne, medens der ved andre væddekampe går 65 pct. til spillerne, hænger sammen med, at der af totalisatoromsætningen ved travløb afgives 1 pct. af indskudssummerne til Centralforbundet for travsport og travravil i Danmark, og ved galopløb er man så gået over til at anvende samme procent. Hvis man for at få samme procent ved alle slags væddeløb ville forhøje de 64 pct. ved hestevæddeløbene til 65 pct., ville man ved den foreslåede afgiftsskala ikke opnå den tilsigtede økonomiske støtte for hestevæddeløbene.

Til stk. 2. Bestemmelsen her er motiveret af praktiske grunde og stemmer med, hvad der nu finder sted.

Til § 4.

Bestemmelsen er overført fra den nugældende totalisatorlov.

Til § 5.

For så vidt en væddeløbsforenings overskud af totalisatoren for en sæson måtte udgøre et væsentligt større beløb, end det må anses for rimeligt til anvendelse til foreningens egne formål og til de formål, som foreningen naturligt støtter, bør foreningen afgive en passende del af overskuddet til almenvelgørende eller andre almennyttige formål, jfr. herved udtalelserne i vedkommende folketingsudvalgs betænkning over forslaget til lov nr. 83 af 15. marts 1947 om forhøjelse af totalisatorafgiften (Rigsdagstidende 1946—47, tillæg B., spalte 233).

Til § 6.

Bestemmelserne er i alt væsentlig i overensstemmelse med, hvad der nu med støtte af domsafgørelser praktiseres.